

UITGELICHT

Zingen wil ze. Elke dag zingen, heerlijk zingen. En een theatershow wil ze. Het publiek raken en vermaken met haar muziek. Na tien jaar Randstad is ze terug in Weert, met zontje en partner. Linda Smeets (29) gaat voor het succes, ook zonder nummer 1 hit.

door Ron Buitenhuis; foto Maartje van Berkel

Linda Smeets: „Ik denk niet dat ik onder een baas zou kunnen werken, ik heb altijd teveel ideeën, wil de totale controle hebben.”

Zingend door het leven

Na het conservatorium in Utrecht toerde ik als zangeres met diverse theaterproducties mee. Eerst met *She got game* van Leoni Jansen, later met *Saus* met Rowwen Hèze. In die tijd schreef ik ook m'n eerste eigen liedjes. Ik genoot erg van alle projecten die ik deed, of het nou in het theater was, met een harmonieorkest of een band. Maar mijn ultieme droom werd steeds duidelijker voor me: optreden met mijn eigen liedjes. Liedjes die recht uit mijn hart komen, waar ik niet over de interpretatie na hoeft te denken, omdat ze zo dicht bij me staan. Na *Saus* vond ik het tijd worden om daar echt werk van te maken. Hoe te gek is het als mensen speciaal voor jou komen, jouw liedjes meezingen, jouw affiche in de stad! Stel je voor. Wooow! Dat wil ik. Ik heb in 2009 een EP uitgebracht met zes nummers die goed ontvangen werd in Hilversum. 'Linda, je hebt het!', zeiden de diskjockeys van 3FM en Radio2. Maar ze gaven ook aan dat ik nog dichter bij mezelf moest zien te komen. Maar jeeze zeg, dat is lastig! Ik toerde in die tijd met een achtmans band, superleuk, en toch zat ik niet op het juiste pad. De muziek was té stevig, té funky.

Na die periode heb ik bewust tijd ingelast om dieper te graven in mezelf. En zie, toen ik zwanger werd ging het bijna vanzelf. Dat heeft veel in mij losgemaakt. Men heeft het wel eens over 'het oergevoel', maar zo ervaar ik dat ook. Sinds ik mama ben van Fabian (bijna 2) vloeien de tranen rijkelijk als ik aan het schrijven ben. M'n hart staat nu echt open. Ik durf mijn emoties veel beter te laten zien, vind dat niet meer eng, het voelt juist heel natuurlijk. Zo anders dan de jaren ervoor.

Ik weet nog dat ik mijn eerste eigen song op het conservatorium heb staan mompelen, zodat niemand het zou kunnen verstaan. Raar hè, dat je enerzijds de drang voelt om nummers te schrijven en anderzijds het vreselijk eng vindt om ze te laten horen. Maar als het publiek je nummers mooi vindt, als je hen raakt met jouw muziek, dan is dat meteen ook het mooiste compliment dat je kunt krijgen.

Ik heb tien jaar in de Randstad gewoond. Op m'n achttiende wilde ik naar de grote stad, uit het dorp, weg uit Ell. In de stad leerde ik pas los te laten, om op een off-day in je joggingbroek boodschappen te doen. Niemand die je kent. Heerlijk vond ik dat. Het klinkt misschien paradoxaal, maar in de anonieme menigte van zo'n grote stad kon ik op zoek gaan naar mezelf. Het

grappige is, dat me dat ook weer teruggebracht heeft naar Limburg. Ik miste het kneuterige, de rust, familie om de hoek en allemaal bekenden om je heen. Ik moest blijkbaar even weg zijn, om te zien hoe fijn dat is. Nu ik weer terug ben, waardeer ik het allemaal nog veel meer, geniet er iedere dag van! Vanuit thuis het bos in lopen op een vrije dag, dat is toch zo heerlijk!

Ooit heb ik overwogen om geneeskunde of iets in de economische hoek te studeren, want ja, je moest toch een 'echt beroep' leren. Maar wat ben ik blij dat ik dat niet gedaan heb. De drive om te zingen zit zo diep, als ik zing verlies ik mezelf, dan kom ik los van het hier en nu. Wat ik ook prettig vind, is dat het een zelfstandig beroep is. Ik denk niet dat ik onder een baas zou kunnen werken, ik heb altijd teveel ideeën, wil de totale controle hebben. Ik heb een hele tijd geleefd als broodmuzikant, dat was te gek, maar op een gegeven moment wilde ik wat meer financiële zekerheid. Niet weten wat je over een half jaar doet en hoe het ervoor staat, past niet zo goed bij mij. Ik wilde meer zekerheid, meer rust in m'n hoofd.

Zo is eigenlijk bij toeval 'Zang en Co' ontstaan. We woonden in Den Haag en ik lanceerde een website voor zanglessen. Daar kwamen zoveel leerlingen op af dat ik ze niet meer alleen les kon geven. Toen ontstond het idee om docenten aan te nemen. Twee locaties werden gehuurd en inmiddels heb ik acht zangdocenten als zpp'er 'in dienst'. Het loopt zo gesmeerd dat ik nu ook in Weert met 'Zang en Co' ben begonnen. Zingen is - mede door programma's als *The Voice of Holland* - momenteel erg populair in Nederland. Muziek maken doe je met je hart, je stem moet zo getraind worden, zodat 'ie doet wat jij wil. Maar dan voel je échte vrijheid.

Vroeger dacht ik: 'als je maar eenmaal een nummer 1 hit heb gehad, dan wordt alles makkelijker'. Maar als je zo strak gefocust bent op hitjes, vergaat je langzaam het plezier van het zingen. Inmiddels beseft ik dat het geluk van muziek maken niet in die hitjes zit. Zingen wat jij mooi vindt, wat dicht bij je hart zit, dat maakt gelukkig. Ook al zit je in een kroeg of een klein theater voor veertien man te spelen.

Ik stond onlangs in het openluchttheater in Weert, het gaf hetzelfde gevoel als toen ik in Carré stond.

Mijn focus is om medio 2014 met een nieuwe cd te komen. Nieuwe nummers, recht uit het hart zonder veel poespas er om heen. Gewoon, puur Linda."